

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 marca 2018 roku (znak: ENP/10/053132046) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 11 stycznia 2018 roku, przyznał Z. K. prawo do emerytury od dnia 15 stycznia 2018 roku tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji kapitału początkowego zewidencjonowanego na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Przy ustaleniu wysokości emerytury uwzględniono:

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 97,19 zł;
- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 97 053,05 zł;
- średnie dalsze trwanie życia wynosi 219,60 miesięcy;
- wyliczona kwota emerytury wynosi 442,40 zł.

Organ rentowy wskazał także, że przy ustalaniu wysokości emerytury uwzględniono zwiększenie z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników za okres: 9 lat, 3 miesiące i 0 dni. Zwiększenie z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników wynosi 82,00 zł. Zatem łączenie emerytura wynosi 524,40 zł.

Jednocześnie organ rentowy wyjaśnił, że emerytura przyznana od dnia 15 stycznia 2018 roku w kwocie 524,40 zł jest niższa od najniższej emerytury, która wynosi 1000,00 zł. Emerytura nie podwyższa się, gdyż wnioskodawca nie udowodnił łącznie okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze 25 lat.

/decyzja z dnia 6 marca 2018 roku k. 11 -12v akt ZUS/

Odwołanie od w/w decyzji złożył w dniu 23 kwietnia 2018 roku wnioskodawca Z. K. wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i uwzględnienie przy wyliczeniu emerytury wynagrodzenia faktycznie osiąganego w okresie pracy w Miejskim Zakładzie (...) w Ł. od dnia 1 lipca 1976 roku do dnia 1 października 1977 roku nie zaś minimalnego jak przyjął ZUS. Nadto wnioskodawca wskazał, że przez okres 9 lat i 3 miesiące opłacał składki na ubezpieczenie społeczne rolników i doliczenie 82 zł jest zaniżone w stosunku do najniższej emerytury wynoszącej 1000 zł.

/odwołanie z dnia 23 kwietnia 2018 roku k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania od powyższej decyzji. W uzasadnieniu przywołał argumentację podniesioną w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie z dnia 23 kwietnia 2018 roku k. 8- 9/

Na rozprawie w dniu 12 września 2018 roku - poprzedzającej wydanie wyroku - wnioskodawca poparł odwołanie i oświadczył, że jeździł na tramwajach i chciałby zrezygnować z kwoty 80 zł, które z KRUS mu się należą.

/stanowisko wnioskodawcy e- protokół z dnia 12 września 2018 roku 00:01:54 - 00:06:13 - płyta CD k. 28/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Z. K. urodził się w dniu (...).

/okoliczność bezsporna/

W dniu 11 lipca 2017 roku wnioskodawca złożył wniosek o ustalenie kapitału początkowego.

/wniosek o emeryturę z dnia 11 lipca 2017 roku k. 1 - 43v akt kapitałowych ZUS/

Decyzją z dnia 29 sierpnia 2017 roku (znak (...) - 2017) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. ustalił kapitał początkowy Z. K. na dzień 1 stycznia 1999 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1989 roku do 31 grudnia 1998 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 23,03% i został pomnożony przez kwotę bazową w wysokości 1.220,89 zł, w związku z czym podstawa wymiaru kapitału początkowego wyniosła 281,17 zł. ZUS uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 5 lat, 4 miesięcy i 14 dni tj. 64 miesiące. Wysokość 24% kwoty bazowej wyniosła 293,01 zł. Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 35,78%. Średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat przyjęto w ilości 209 miesięcy. W związku z powyższym wysokość kapitału początkowego ustalona na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła 25 984,97 zł.

Organ rentowy wskazał, że do ustalenia wartości kapitału początkowego nie uwzględnił okresu od dnia 31 grudnia 1993 roku do dnia 31 grudnia 1993 roku i od dnia 31 października 1995 roku do dnia 31 października 1995 roku, gdyż nie została opłacana składka.

Jednocześnie Zakład wyjaśnił, że za okres od dnia 16 lutego 1976 roku do dnia 24 kwietnia 1976 roku, od dnia 1 lipca 1976 roku do dnia 1 października 1977 roku i od dnia 14 marca 1991 roku do dnia 30 marca 1992 roku ze względu na brak zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Rp - 7) przyjęto minimalne wynagrodzenie obowiązujące w j.g.u.

/decyzja z dnia 29 sierpnia 2017 roku k. 19 - 20 akt kapitałowych ZUS/

Do obliczenia wskaźnika podstawy wymiaru kapitału początkowego organ rentowy przyjął następujące dochody stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawcy uznając je za najkorzystniejsze dla wnioskodawcy:

- 1989 rok – 0,00 zł;
- 1990 rok – 0,00 zł;
- 1991 rok – 6 044 999,94 zł;
- 1992 rok – 5 910 000,00 zł;
- 1993 rok – 25 879 200,00 zł;
- 1994 rok – 32 387 000,00 zł;
- 1995 rok – 3 596,86 zł;
- 1996 rok – 0,00 zł;
- 1997 rok – 0,00 zł;
- 1998 rok – 0,00 zł;

/obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego – k. 21 akt kapitałowych ZUS/

W dniu 11 stycznia 2018 roku wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek o emeryturę z dnia 11 stycznia 2018 roku k. 1 - 3v akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 6 marca 2018 roku (znak: ENP/10/053132046) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 11 stycznia 2018 roku, przyznał Z. K. prawo do emerytury od dnia 15 stycznia 2018 roku tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

/decyzja z dnia 6 marca 2018 roku k. 11 -12v akt ZUS/

Wnioskodawca w okresie od dnia 16 lutego 1976 roku do dnia 24 kwietnia 1976 roku był zatrudniony w Biurze (...) Szkieł Laboratoryjnym i Termometrami w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku referenta, na którym otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1.700 zł miesięcznie plus premia regulaminowa.

/świadczenie pracy z dnia 24 kwietnia 1976 roku k. 6 - 6v akt kapitałowych ZUS/

W okresie **od dnia 1 lipca 1976 roku do dnia 1 października 1977 roku wnioskodawca pracował w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł.** w pełnym wymiarze czasu pracy ostatnio na stanowisku motorniczego. Nie korzystał z urlopu bezpłatnego

/zaświadczenie z dnia 24 lutego 2017 roku k. 5 akt kapitałowych ZUS/

Za wyżej wymienionego okresu pracy wnioskodawcy w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł. nie zachowała się żadna dokumentacja osobowo - płacowa, ponieważ prawdopodobnie została zniszczona.

/pismo dnia 5 lipca 2018 roku k. 17, pismo z dnia 25 maja 2018 roku k. 18, pismo z dnia 18 kwietnia 2018 roku k. 19/

Wnioskodawca nie posiada zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za wskazany okres.

/okoliczność bezsporna/

Z kolei w okresie od dnia 14 marca 1991 roku do dnia 30 marca 1992 roku odwołujący się był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcyjno - Handlowo - Usługowym (...) w P. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownika fizycznego i otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 800 zł miesięcznie

/świadczenie pracy z dnia 20 kwietnia 1992 roku k. 7 - 7v akt kapitałowych ZUS/

Z. K. od dnia 4 listopada 1992 roku do dnia 30 października 1995 roku prowadził działalność gospodarczą.

/potwierdzenie ubezpieczenia przez ZUS k. 13 - 13v akt kapitałowych ZUS/

Natomiast od dnia 22 listopada 1995 roku do dnia 31 grudnia 2004 roku wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników.

/zaświadczenie z dnia 9 maja 2017 roku k. 5 - 5v akt ZUS/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Łodzi dokonał na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych. Sąd oparł się w szczególności na zachowanych dokumentach co do przebiegu zatrudnienia wnioskodawcy. Brak było natomiast jakichkolwiek dowodów potwierdzających wysokość wynagrodzenia osiąganego przez wnioskodawcę w spornym okresie zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł.. Jedynym, który się zachował jest zaświadczenie z dnia 24 lutego 2017 roku potwierdzające jedynie fakt zatrudnienia w przedmiotowym Przedsiębiorstwie. Natomiast żadna dokumentacja osobowo - płacowa nie zachowała się, ponieważ prawdopodobnie została zniszczona. W tej sytuacji nie było możliwe za wskazane lata 1976 - 1977 przyjąć innego wynagrodzenia niż przyjętego w zaskarżonej decyzji tj. najniższego obowiązującego w tym okresie w j.g.u.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie wnioskodawcy jest niezasadne.

W myśl art.26 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz.1383 z późn. zm.) emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art.25 (podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art.24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art.173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art.40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust.1a i 1b oraz art.185) przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust.5 i art.183.

Zgodnie art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat (art. 173 ust. 2).

Kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12 (art. 174 ust. 1 ww. ustawy). Jak stanowi art. 174 ust. 2 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W myśl ust. 3 ww. przepisu podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Natomiast ust. 7 art. 174 stanowi, że do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku. Ustęp 8 analizowanego przepisu stanowi zaś, że przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24 % tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku według określonego w ustawie wzoru. Wartość współczynnika, obliczonego na podstawie ust. 8, w zależności od płci, wieku ubezpieczonego oraz stażu ubezpieczeniowego w dniu 31 grudnia 1998 r., przedstawiona jest w tabeli, stanowiącej załącznik do ustawy (ust. 13).

Jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu (ust. 3b).

Istota niniejszego postępowania sprowadziła się, zatem do rozstrzygnięcia czy możliwym jest przyjęcie innych wartości wynagrodzenia przy wyliczaniu kapitału początkowego wnioskodawcy. Nie ulegało, bowiem wątpliwości, że wartość kapitału początkowego wnioskodawcy przekłada się bezpośrednio na wysokość należnego mu świadczenia emerytalnego.

Zgodnie z treścią §21 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. nr 237, poz.1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Wskazana regulacja § 21 ust.1 powołanego rozporządzenia stanowiąca odpowiednik obowiązującego do dnia 23 listopada 2011 roku § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. nr 10, poz.49) wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak stanowi m. in. teza wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324, a także wyroki: Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 marca 1997 roku - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7, Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 czerwca 1995 roku - III AUr 177/95, OSA 1996/10/32, czy Sądu Apelacyjnego Białymstoku - III AUr 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych może być uwzględnione tylko wynagrodzenie faktycznie uzyskane przez ubezpieczonego w danym okresie, a nie zaś wynagrodzenie ustalone na podstawie przypuszczeń czy też uśrednień. Jedynie wynagrodzenie ubezpieczonego ustalone w sposób niewątpliwy, wobec którego nie istnieje wątpliwość, iż zostało ono zawyżone, może być podstawą do ustalenia współczynnika wysokości podstawy wymiaru.

Należy podkreślić, że Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dostępnej dokumentacji związanej ze spornym okresem zatrudnienia wnioskodawcy, co dało podstawę do oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji w świetle zarzutów ubezpieczonego. Wysokości wynagrodzenia lub danego składnika wynagrodzenia nie można ustalać w sposób przybliżony, ale pewny, na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego (ostatecznie w oparciu o wiarygodne i precyzyjne zeznania świadków). W takim wypadku uwzględnić można składniki wynagrodzenia, które są pewne, wypłacane były w danym okresie, stałe i w określonej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., III AUa 1555/11, LEX nr 1113058).

Przekładając powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, jedynie wynagrodzenie ubezpieczonego ustalone w sposób pewny, wobec którego nie istnieje wątpliwość, iż zostało ono zawyżone, może być podstawą do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy a następnie kwoty świadczenia emerytalnego.

W niniejszym postępowaniu istota sporu sprowadzała się do ustalenia czy ubezpieczony w spornym okresie osiągał wynagrodzenie w wyższej wysokości niż zarobki, które przyjął organ rentowy przy ustalaniu kwoty należnego mu świadczenia. Bezspornym bowiem było, że ustalenie wyższych zarobków przekładałoby się na wysokość należnego mu świadczenia emerytalnego.

Z. K. wniósł o uwzględnienie do obliczenia wysokości świadczenia, wynagrodzenia, jakie osiągał w okresie od dnia 1 lipca 1976 roku do dnia 1 października 1977 roku w czasie zatrudnienia w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w Ł.. Jednak formułując powyższe żądanie odwołujący się nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających jakie faktycznie wynagrodzenie w tym okresie otrzymywał. Z załączonej przez wnioskodawcę do akt korespondencji kierowanej do Archiwum Zakładowego w Ł. oraz Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w Ł. wynika, że instytucje te nie są w posiadaniu dokumentacji osobowo - płacowej Z. K. ze spornego okresu zatrudnienia, ponieważ z uwagi na

obowiązujące poprzednio przepisy uprawniające pracodawcę do przechowywania dokumentacji płacowej jedynie przez 12 lat, zostały najprawdopodobniej zniszczone. W tej sytuacji Sąd Okręgowy w Łodzi przy braku dokumentacji płacowej nie mógł na podstawie jedynie twierdzeń wnioskodawcy przyjąć, że otrzymywane wynagrodzenie w spornym okresie było wyższe. Zwłaszcza, że sam wnioskodawca nie był w stanie określić kwotowo na jakim poziomie się ono kształtowało, a jedynie stwierdził, że było ono bardzo wysokie. Taka informacja zdecydowanie nie jest wystarczającą, aby dokonać ustalenia wysokości emerytury. A co za tym idzie nie było możliwe przychylenie się do żądania wnioskodawcy i przyjęcia wyższego wynagrodzenia za sporny okres niż minimalnego obowiązującego w tym czasie w j.g.,u.

Nie było również podstaw, aby podzielić argumentacji odwołującego co do faktu nie uwzględnienia przez ZUS przy ustalaniu wysokości świadczenia okresu podlegania ubezpieczeniu społecznym rolników w wymiarze 9 lat i 3 miesięcy.

Zgodnie z art. 25 ust 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2017 roku, poz. 2336) część składkową ustala się przyjmując po 1% emerytury podstawowej za każdy rok podlegania ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu, z uwzględnieniem ust. 2-7. Niepełne lata przelicza się odpowiednio, z uwzględnieniem art. 21a.

W myśl ust 2 art. 25 cytowanej ustawy do liczby lat, o których mowa w ust. 1, dolicza się liczbę lat:

- 1) podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników indywidualnych i członków ich rodzin w okresie od dnia 1 stycznia 1983 r. do dnia 31 grudnia 1990 r.;
- 2) prowadzenia gospodarstwa rolnego lub pracy w gospodarstwie rolnym w okresie od dnia 1 lipca 1977 r. do dnia 31 grudnia 1982 r., za który była opłacana składka na Fundusz Emerytalny (...);
- 3) (uchylony)
- 4) prowadzenia gospodarstwa rolnego lub pracy w gospodarstwie rolnym - bez podlegania innemu ubezpieczeniu społecznemu - po ukończeniu 16. roku życia, przypadających przed dniem 1 lipca 1977 r., jednak nie wcześniej niż 25 lat przed spełnieniem warunków nabycia prawa do emerytury rolniczej lub renty inwalidzkiej rolniczej.

Natomiast art. 25 ust 3 stanowi, że jeżeli w okresie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, za rolnika i jego małżonka opłacono roczną składkę na ubezpieczenie społeczne rolników indywidualnych i członków ich rodzin w wysokości wyższej niż 120% przeciętnej emerytury podstawowej w danym roku, zamiast jednego roku przyjmuje się okres dłuższy, odpowiadający wskaźnikowi indywidualnego wymiaru składki w danym roku. Wskaźnik ten oblicza się w następujący sposób:

- 1) kwotę opłaconej składki rocznej wymierzonej od hektarów przeliczeniowych i działów specjalnych oraz od osób ubezpieczonych w danym gospodarstwie rolnym, z wyjątkiem domowników, dzieli się przez liczbę tych osób; przy ustalaniu kwoty opłaconej składki wlicza się również kwoty przyznanych ulg i zwolnień, nie wlicza się jednak nieopłaconej części składki za 1990 r., jeżeli jej opłacenie było dobrowolne;
- 2) tak obliczoną kwotę dzieli się przez 120% przeciętnej emerytury podstawowej w danym roku.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że organ rentowy w zaskarżonej decyzji z dnia 6 marca 2018 roku wskazał wprost, że zwiększenie z tytułu podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników przysługuje wnioskodawcy za okres 9 lat i 3 miesiące tj. za 39 kwartałów. Dokonał stosownego wyliczenia tj. 39 kwartałów x 1,0% : 4 x 886,44 (najniższa wysokość emerytury) = 82,zł. Kwota 82 zł jest tą kwotą, o którą należało zwiększyć wysokość emerytury. Tak też uczynił ZUS do wyliczonej kwoty emerytury wynoszącej 442,40 zł doliczył kwotę 82 zł i łącznie wyniosła ona 524,40 zł.

W tej sytuacji nie może obronić się twierdzenie wnioskodawcy o braku uwzględnieniu okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników, ponieważ co innego wynika z zaskarżonej decyzji.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

E.W.